

**ČCE Praha Střešovice 5. 6. 2022,
Neděle svatodušní, 1K 12, 4-11**

Pozdrav: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce i od Ježíše Krista, Syna Otcova, ať bude s vámi v pravdě a lásce. (2J 3)

Bratři a sestry, na Těšínsku se v době svatodušní drží zvyk pražení smaženice, v církvi i mimo ni. V pondělí svatodušní se konají bohoslužby, někdy venku, v přírodě, zní Boží slovo, písně, vystoupení, modlitby, svědectví, to bohoslužebné setkání může být liturgicky volnější, no a pak se pronese modlitba před jídlem a praží smaženice. Je to takový milý mumraj. Podobně se slaví na polské straně Těšínska. Třeba dnes se ve Visle koná velké rodinně-církevně-společenské setkání, jehož součástí bude smažení praženice na pánvi na tisíc vajíček.

Ale my samozřejmě nechceme zůstat u jídla, naše pozornost je upřena k samotnému Duchu svatému, jehož seslání si dnes připomínáme. Naše pozornost a náš zájem se upíná k té velké božské zaskakující moci, která může uchvátit i nás a která svou mocí stvořila nové společenství, společenství církve Ježíše Krista tenkrát v Jeruzalémě a kterým je a chce být i zdejší sbor. Instinktivně možná cítíme, asi i víme, že v té moci je něco, co není v nás, a že tuto moc potřebujeme, aby nás změnila, nadchla, jasně ukázala na Boha, na Boží dílo, na Ježíše Krista a vtáhla do svého silového pole, do silového pole Boha, anebo více vtáhla.

Duch svatý sestoupil v Jeruzalémě nečekaně a mocně, jak jsme to slyšeli v prvním čtení. Moc z výsosti, jejíž projevy nešly odvodit od alkoholového opojení. Moc z výsosti, která spojila spoustu lidí ve vyznávání víry v Krista a vyznávání hříchů.

Bratři a sestry, a my jsme četli o projevech tohoto Ducha ve sboru v přístavním městě Korintu. Doba pokročila, ale Duch svatý v dalších církevních sborech působil. Jejich vznik je znakem, že to, co se odehrálo o letnicích v Jeruzalémě, nebyla jen jednorázová událost,

nesená obyčejnou člověčinou a nějakým výbuchem emocí. Duch svatý vzbudil víru v křesťanech na jiných místech, na která se vlastně dostali i v důsledku krutého pronásledování v Jeruzalémě. Ale stejně je zvláštní, že se křesťanská víra tak rozšířila, že Ježíšův život, jeho zvěst a dílo nezapadly, nezůstaly zapomenuty, ale našly živnou půdu v srdcích lidí a působily v nich. To učinil Duch svatý. Na druhé straně ti křesťané také nebyli dokonalí věřící, nebyli to žádní andělé. Je divné, že sbor v Korintu, kde se projevovaly nadpřirozené dary Ducha svatého, vykazoval také velkou míru různých neřestí, hříchů, až stydno o některých mluvit. Na druhé straně máme to brát tak, že Bůh je lidem milostiv, byť si to nezaslouží? Což se týká i mnoha dalších situací, a především základní konstelace Bůh-člověk, když si člověk určitě spásu nezaslouží, ale sám Bůh mu ji připravil. Člověk je ovšem zodpovědný za to, jak s Božími dary naloží, s darem spásy i darem Ducha svatého, a je zodpovědný za to, jak se zachová.

Bratři a sestry, apoštol vyjmenovává **spoustu výjimečných a výjimečně znějících darů**, které dnes není snadné identifikovat anebo které třeba nemáme. Například dar uzdravování, dar působení mocných činů. A nevíme, co tehdy chápali pod „slovem moudrosti“, jakou to mělo formu, jaký obsah. Apoštol těch darů vypočítává devět. To je dost, pokud některý z darů mělo víc osob. Byla to pestrá paleta, která měla členům sboru v Korintu pomoci ve víře, v životní orientaci. Ty dary byly různé, i lidé, kteří je měli, byli různí. My dneska v církvi možná takové duchovní dary nemáme, i když některé možná ano, ale nepoužili bychom pro ně jedno z Pavlových označení, asi i ze skromnosti. Nicméně někdo může mít dar slova moudrosti a může jej ve sboru uplatňovat, může lidi dobře usměrnit, oslovit. Možná dnes máme jiné dary a schopnosti, možná ne tak duchovní, možná přizemnější, např. schopnost hrát na hudební nástroj, jiný má organizační talent. Někdo je energický, někdo klidnější. Obojí je ve sboru potřebné. Nemůžeme tvrdit, že jeden dar je lepší, žádoucnější než ostatní. I proto, že těmi dary sloužíme v různých situacích a nevíme, v jaké se ocitneme, my osobně anebo náš sbor, třeba i v důsledku přílivu uprchlíků z Ukrajiny. To už je velmi praktická situace. Bratři a sestry,

váš sbor žije mnoho let, navzájem se znáte a určitě znáte své dary. Na druhé straně některé můžete objevovat, třeba u mladší generace. Ale také ti starší se mají ptát: Jaký dar mi Pán Bůh dal, kterým bych mohl ve sboru posloužit? Ony ty dary nemusí být za každou cenu rozmanité, v dnešní době se to s tou rozmanitostí přehání. A v dnešním Božím slově ten pojem „diaireseis“ („rozdílná“) ve 4., 5. a 6. verši znamená „rozdělení“ čili rozdělování, rozparcelování těch darů. Ty dary mohou být podobné. Vždyť jde o budování církve. Může jít o praktické dary, v dnešní době je potřebné spravování internetových stránek sboru nebo nahrávání bohoslužeb. Je dobré, když je k tomu více služebníků. Na druhé straně je dobré, když více lidí vymýšlí obsah internetových stránek sboru nebo na ně přispívá. To je praktická a technická pomoc. Ale abychom zůstali věrni dnešnímu Božímu slovu, apoštoloým myšlenkám, jde o dary vedoucí k posílení víry. Sbor, jeho členové i presbyteri se mají ptát, jak posílit víru členů sboru, jeho různých generací, jak působit na lidi mimo sbor, jak jim víru zvěstovat, jak je oslovit, jak jim poukázat na Krista. Jde o hledání duchovních darů a prosbu o ně, o rozhovory o víře a o duchovních věcech.

Sestry a bratři, teď už dochází k podnětu, který jsme naznačili. Duchovní dary mají sloužit budování sboru, **ke společnému prospěchu**. Dnes jsou lidé dost individualisté, myslí na sebe a svým jednáním si odpovídají na otázku, jak mohu prospět sám sobě, co se mně líbí, co odpovídá mému vkusu, jak mohu budovat, tvarovat, cizelovat svou identitu z hlediska toho a podle toho, co mi vyhovuje, co mám rád a z hlediska konzumace toho, co mám a co se mi líbí. Ale apoštol Pavel hovoří o budování sboru, těla Krista, o společném prospěchu. Ptejme se, jak mohu svými dary, schopnostmi prospět svému církevnímu sboru i své církvi jako celku, možná tě pozvou do nějaké celocírkevní komise. Ale samozřejmě, máme se ptát, jak mohu prospět bratrům a sestrám ve sboru, těm, které každou neděli vídám, potkávám, jak jim mohu pomoci v následování Krista. A na internetových stránkách vašeho sboru je výzva „pomáhejte s námi“. Ano, jde o službu v praktickém životě, doma, v zaměstnání, v manželství. Zkoumáš své dary? Prosíš, aby ti Pán Bůh nějaký dar dal?

Anebo už jej máš? Určitou schopnost, určitou šikovnost? Anebo nějaký duchovní dar. Chceš jím posloužit? Možná bys kvůli tomu mohl zajít za svým farářem nebo to přednést presbyterům. Pomohli by ti s hledáním. Ale jde o ten společný prospěch, prospěch sboru. Na druhé straně se ten prospěch naplňuje, když sloužíš jednomu člověku, nelze vždy sloužit všem, není to možné časově, technicky. Jednou mi vyprávěl jeden člen mládeže, že do kostela moc nechodil nebo skoro vůbec nechodil, jeho čas pohlcovalo hraní počítačových her; ale jemu se věnoval druhý člen mládeže, minimálně půldruhého roku nebo dva měli každý čtvrtek spolu skupinku (jen oni dva); ten druhý člen mládeže si s ním povídal, modlil se s ním, hovořil s ním o Kristu a ten hráč přišel ke Kristu, jeho víra začala růst, začal chodit do sboru, jeho život se změnil k lepšímu, přestal tolik hrát, uspořádal svůj život.

Bratři a sestry, ale proč máme sloužit a uplatňovat své dary? Proč máme působit ve prospěch církevního sboru, konkrétních bratří a sester, ale také celé církve? Nejen kvůli tomu, že je to dobré a že je dobré být aktivní (a jednat morálně správně, mít z toho dobrý pocit). Ale protože **Ježíš Kristus, náš Pán, sloužil a dal jako první něco ze sebe** lidem, jim vše. On vydal svůj život pro naši spásu, vynaložil velké úsilí, aby lidem řekl o Bohu, aby jim posloužil. Ježíšův život byl rozdáváním, obětí. Ježíš jako první obětoval, uplatňoval své dary ve prospěch druhých a v jeho činnosti, samozřejmě, můžeme najít projevy darů, o kterých psal v dnešním Božím slově apoštol Pavel (uzdravování, slovo moudrosti, proroctví). Ježíš obětoval a dal k dispozici své schopnosti, aby posloužil lidem, které potkával a kteří v něho uvěřili. Ježíš vydal to, co měl, a to, kým byl. To ostatně prožijeme a poznáváme u večere Páně, to ona znázorňuje: v ní budeme přijímat Krista, který se rozdává, některé církve věří, že se v ní rozdává pravé tělo Kristovo a pravá Kristova krev, každopádně v ní přijmeme jeho dary, jeho dobrotu, jeho samého, jeho spásu, odpuštění hříchů. Ježíš se rozdává stále, stále rozdává svůj dar odpuštění hříšníkům, na jejich cestě, na naší cestě, i jiné dary, slouží nám svým Slovem, svou přítomností, svou láskou, napomínáním, svou svatostí a pravdou, protože jeho službu a pomoc potřebujeme, jsme klopýtající a chybující

hříšníci, kteří potřebují obnovu a podněty zvenčí, od Boha. Ježíš dal svůj přesvatý život a charakter, svou duši za naši spásu, protože si nás zamiloval a miluje nás. Apoštol Jan (1J 4,19) tuto skutečnost vyjádřil slovy: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“

Uvědomuješ si, co jsi od Krista přijal? Co ti daroval? Jak ti posloužil? Ano, je to dojemné, že svatý Boží syn slouží hříšným lidem. Přemýšlíš o tom, jak ti Kristus doposud ve tvém životě, posloužil? Čím tě obdařil? Jaký závěr si z toho odvozuješ? Jak to formuje tvůj postoj k Ježíši Kristu, k Bohu? Jak to formuje tvou víru, tvou duši, tvůj charakter? A tak si ve svátek seslání Ducha svatého uvědomujeme, že je to on, kdo buduje Kristovu církev, i váš sbor i naše sbory na Těšínsku. Duch svatý dává věřícím někdy rozličné, někdy podobné dary, kterými mají prospět ostatním bratřím a sestrám ve víře, ale i mimo víru. Duch svatý nás chce povzbudit k službě, k tomu, abychom sloužili rádi a s nadšením. On nás může zaplavit novým přílivem tohoto nadšení a/nebo dát naší službě a jejímu uvědomění novou hloubku. I tím, že nám připomíná, že je to Kristus, který jako první slouží nám a uplatňuje své dary v náš prospěch, protože nás miluje, tebe i mne. Kéž Duch svatý rozdmýchá v našich srdcích nový mocný plamen vděčné lásky ke Kristu a k našim bližním.

Pomodleme se. O Duchu svatý, přijdiž k nám a dej, ať jsme tvůj živý chrám. Ó, Slunce srdcí, přijď, přijď, sílo pokorných a chudých v duchu, přijď utěšiteli zarmoucených. Probouzej svou církev, aby sloužila Bohu, a ne hříchu, aby burcovala k pokání, k touze po věčných hodnotách. Naplň naše srdce, naše domovy a rodiny. Působ nadále v celé naší společnosti, podněcuj k uskutečňování spravedlnosti a šíření ctností, sbližuj a smiřuj národy, mezi nimiž panuje konflikt. Obměkčuj tvrdá srdce politiků a těch, kdo pro ně pracují. Ať se tvůj pokoj rozhojňuje po tváři celé země.

Přání pokoje

Pokoj bratřím a sestrám i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše

Krista. Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše

Krista. (Ef 6,23–24)